

vytýkaných vad. Zkoumal, zda nejsou dány takové vady, které sice nejsou odvoláním vytýkány, avšak mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo ze strany obžalovaného podáno odvolání. Na základě tohoto přezkumu krajský soud uzavírá, že odvolání obžalovaného je nutno vyhodnotit jako nedůvodné.

V průběhu přípravného řízení, jakož i v průběhu hlavního líčení nebylo identifikováno žádných takových závad, které by měly za následek nutnost napadené rozhodnutí z tohoto titulu zrušit. Všechna práva obžalovaného byla náležitým způsobem šetřena, tento byl vždy poučen o svých právech v rámci trestního řízení a tato i v dostatečném rozsahu využíval. Odvolací soud proto odmítá jeho námitku, že napadené rozhodnutí bylo vydáno soudcem, který vůči obžalovanému postupoval nestranně a z jeho projevů v rámci hlavního líčení jasně vyplynula zášť vůči jeho osobě. Je zřejmé, že předseda senátu důrazněji upozornil a poučil obžalovaného, že lze v jeho případě využít ustanovení § 59 odst. 1 tr. řádu o mimořádném zvýšení trestu odnětí svobody, tak jak se podává z protokolu o konaném hlavním líčení ze dne 24.11.2015. K tomuto upozornění měl však předseda senátu zcela zřejmé důvody, které měly podklad v údajích, které zaznamenány v opisu rejstříku trestů obžalovaného, kde je uvedeno, že byl v minulosti postihnut velmi přísným nepodmíněným trestem v trvání 7 let a 6 měsíců pro trestnou činnost drogového charakteru. Z rozhodnutí jako takového nevyplývá nic, co by svědčilo o tom, že procesní soud nerozhodoval dle obžalovaného nestranně a v rozporu se zákonem, když ostatně tohoto zákonného ustanovení podle § 59 odst. 1 tr. řádu nevyužil a obžalovanému poté, co uznal jeho vinu, uložil z pohledu odvolacího soudu velice mírný trest, o čemž bude pojednáno níže. Námitky procesního charakteru tedy odvolací soud zcela odmítá.

V rámci přezkumu bylo dále odvolacím soudem zjištěno, že skutkový stav věci byl ve vztahu k obžalovanému zjištěn bez důvodných pochybností, v rozsahu pro rozhodnutí potřebném, tedy v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu. Nalézací soud měl k dispozici širokou důkazní materii, přičemž všechny použité důkazy byly získány procesním způsobem. Po vyhodnocení všech takto shromážděných důkazů postupem podle § 2 odst. 6 tr. řádu pak učinil procesní soud správný závěr, že obžalovaný i svým jednáním, v rozporu se zákonem jak po subjektivní, tak i objektivní stránce, naplnil všechny zákonem předpokládané znaky zločinu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Hodnocení důkazů nalézacím soudem je naprosto logické a značně přesvědčivé, pochybnosti nevzbuzující, tímto je tedy odvolací soud, když neshledal nutnost dokazování ve vztahu ke skutkovým závěrům jakkoli doplňovat, ve smyslu ustanovení § 263 odst. 7 tr. řádu, vázán.

Jednotlivé důkazní prostředky, jak již ostatně výše zmíněno, byly získány procesním způsobem a o jejich procesní využitelnosti tedy nemůže být žádných pochyb. Odvolací soud si dovoluje tvrdit, že v dané trestní věci byl shromážděn dostatek kvalitních důkazů, které mají velkou vypovídací hodnotu, navíc mezi kterými existuje vnitřní soulad a žádné rozpory. Na základě těchto důkazů se vina obžalovaného výše uvedeným zločinem podařila procesnímu soudu prokázat. Odvolací soud proto odmítá jednostranné hodnocení důkazů ze strany obžalovaného, kdy tento zcela zřetelně klade důraz na důkazy, které by jeho vinu měly oslabit a jaksi stranou a bez povšimnutí ponechává důkazy, jejichž závěry jsou zcela jasné a

nezvratitelné a které jeho vinu v dostatečném rozsahu potvrzují. Odvolací soud tudíž nepokládá za nutné opětovně jednotlivé důkazní prostředky provedené před soudem prvního stupně hodnotit a podrobovat je jejich opětovné analýze, když se tak již jednou stalo zcela pregnantním způsobem ze strany soudu procesního. Rozhodnutí soudu prvního stupně bylo tedy ve vztahu k obžalovanému náležitě odůvodněno v souladu s ustanovením § 125 tr. řádu. Procení soud zcela zřetelně a výstižně vyložil, které skutečnosti byly vzaty za prokázané a především, o které důkazy své rozhodnutí opřel. Rozsudek pak reaguje v dostatečné míře i na obhajobu obžalovaného, odůvodňuje, proč tato byla zcela opodstatněně odmítnuta. Proto nelze ničeho vytknout jak skutkovým závěrům soudu prvního stupně, tak ani právnímu posouzení viny obžalovaného a nakonec i odůvodnění všech dalších výroků, tak jak byly do rozsudku soudu prvního stupně pojaty.

Pokud se odvolací soud sám důsledně zabýval veškerými námitkami, které odezněly v opravném prostředku obžalovaného, musí konstatovat, že obžalovaný se snaží podsunout odvolacímu soudu různé konstrukce a výklady, které jednoznačně směřují k tomu, aby přesvědčil soud o odlišnosti skutkových závěrů soudu prvního stupně, z nich pak vyvozuje i odchylné právní závěry, tedy i závěr o své možné nevině. Odvolací soud opětovně zdůrazňuje, že se s hodnocením důkazů, tak jak k němu přistoupil obžalovaný, neztotožňuje a uzavírá, že o jeho vině v rozsahu napadeného rozsudku nemá žádných pochybností. Dle jeho přesvědčení je vina obžalovaného zřejmá a nezpochybnitelná. Odvolací soud proto odmítá i úvahy obžalovaného o nevěrohodnosti výpovědí svědků a

I touto otázkou, tedy vyhodnocením věrohodnosti právě těchto svědků, stejně tak i věrohodností spoluobžalovaného, se procesní soud dostatečně zabýval, což našlo odraz i v odůvodňující části jeho rozhodnutí. Odvolací soud proto uzavírá, že rozsudečný výrok soudu prvního stupně ve vztahu k obžalovanému má svůj zákonný podklad v provedeném dokazování a plně odpovídá zjištěné důkazní situaci.

Pokud v návaznosti na výrok o vině obžalovaného odvolací soud přezkumu podrobil taktéž i výrok o uložení trestu, tento byl nucen, s ohledem na absenci odvolání OSZ v Písku podaného v neprospěch obžalovaného o výroku o trestu, akceptovat. Při úvaze o druhu a výměře trestu, který byl obžalovanému uložen, vycházel soud striktně z ustanovení § 39 tr. zákoníku, zabýval se i okolnostmi polehčujícími a přitěžujícími, které lze na straně obžalovaného shledat a které definovány v ustanovení § 41 a 42 tr. zákoníku. Procesní soud správně nepřehlédl, že obžalovaný je osobou, která se opakovaně dopouští druhově totožné trestné činnosti, pro kterou nyní stanul před soudem. S ohledem na jeho předchozí odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 7,5 roků nelze než konstatovat, že obžalovaný si nevzal naprosto žádné poučení z dříve uloženého důrazného nepodmíněného trestu a za situace, kdy byl v únoru 2015 z tohoto trestu podmíněně propuštěn a byla mu uložena zkušební doba s dohledem, tak zanedlouho po svém propuštění opět pokračuje v páčání trestné činnosti naprosto stejného charakteru. Obžalovaného lze proto označit za speciálního recidivistu, a proto v jeho případě uložení jiného než nepodmíněného trestu nepřichází v úvahu. Obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody v rozmezí 2 – 10 let. Pokud byl tedy obžalovanému vyměřen trest odnětí svobody v trvání 2,5 roku, tedy mírně nad spodní hranicí zákonné trestní sazby dané § 283 odst. 2 tr. zákoníku, jedná se o trest zcela mírný. Procesní soud při jeho takto mírné výměře přihlédl zjevně k tomu, že obžalovanému bude s největší pravděpodobností nařízen zbytek trestu, ze kterého

byl podmíněně propuštěn, a ze kterého mu zbývá vykonat 623 dnů. Procesní soud pak správně a podle všech zákonných parametrů zařadil obžalovaného pro výkon tohoto trestu do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. Odvolací soud neshledal žádné zákonné důvody pro užití zmírňujícího ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku, tedy zařazení obžalovaného do mírnějšího typu věznice, než by ze zákona náleželo, tedy věznice s dozorem. Využití moderačního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku brání skutečnosti, které zjištěny k osobě obžalovaného z aktuálního opisu rejstříku trestů. Obžalovanému může odvolací soud pouze doporučit, aby se ve výkonu trestu odnětí svobody choval řádným způsobem a dosáhl tak svým vlastním přičiněním možného přeřazení do mírnějšího typu věznice, které je v kompetenci ředitele věznice, ve které bude trest vykonávat.

Za věcně správný a zákonu neodporující lze označit i další trest, který byl obžalovanému uložen v souladu s ustanovením § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a to trest propadnutí věci, tedy věci, které konkretizovány ve výroku rozsudku soudu prvního stupně na jeho straně 4.

Ze všech shora konstatovaných a zevrubněji rozebráných důvodů, když lze v plném rozsahu odkázat na kvalitní odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, bylo tudíž odvolání obžalovaného vyhodnoceno jako nedůvodné a postupem podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá.

Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře dne 10. února 2016

JUDr. Jiřina Roubíčková, v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Romana Šístková